

4.5.5

62a (אמר ליה מר זוטרא) → 63a (אין מפגלין בחצי מתיר)

Note : earlier, we noted the dispute between ר' מאיר and ר' יוסי regarding interpretation of mutually exclusive statements. ר' מאיר allows 1st statement to "drive" the entire statement, ר' יוסי maintains equivocation. Regarding a statement which is clearly intended as "doubled", רבא maintains that they still disagree; others maintain that ר' מאיר accedes that we must accept the equivocation.

<p>1) ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו: שמות יב, כז</p>	(1)
<p>2) ולאצל ששה בנים ואלה שמותם עזריקם בכרו וישמעאל ושעריה ועבדיה וחנון כל אלה בני אצל: דה"א ח, לח</p>	(2)
<p>3) ולאצל ששה בנים ואלה שמותם עזריקם בכרו וישמעאל ושעריה ועבדיה וחנון אלה בני אצל: דה"א ט, מד</p>	(3)

I. Analysis of ברייתא comparing ערלה to טומאה or to זמן (above)

a. Question: which טומאת האוכלים – טומאת הגוף or טומאת הווי?

i. Must be: טומאת גוף, since there's no obvious distinction between טומאה and ערלה if it's the invalidity of a member

1. Query: why would "ערלה" be a question if "טומאה" is clearly valid?

2. טומאת הגוף: even if 1 limb became טמא, we only burn that one

ii. Challenge: from 2nd clause <זמן is unique in that it applies to all >זבחים – why doesn't טומאה apply to all זבחים?

1. Therefore: 2nd clause must be referring to טומאת האוכלים

a) Note: ק"פ טמא וערל may send their קרבנות – except for ק"פ

iii. Challenge: 1st clause is טומאת הגוף and 2nd is טומאת בשר?

1. Answer1: indeed – the challenge is from שם טומאה which is inclusive of all types

2. Answer2: all are טומאת הגוף – in all זבחים, if חלב or בשר are טמא, we destroy that part and continue with זרה"ד

a) But: re ק"פ, only if the חלב is טמא do we continue; if בשר is טמא, no זרה"ד

iv. Challenge: final clause distinguishes טומאה that is sometimes מותר (נטמאו רוב כהנים) – i.e. טומאת האוכלים

1. Answer1: indeed – the challenge is from שם טומאה which is inclusive of all types

2. Answer2: all טומאת הגוף; if ק"פ is brought בטומאת האוכלים, it's eaten בטומאה (טומאת הגוף – via contact with טמאים)

II. Challenge הואיל ור' חסדיהו's selective use of הואיל (ר' הווא בריה דר' יהושע) against טומאת האוכלים

a. Disagree regarding a non-פסח brought on 14th פסח – לשם פסח (כשר) if brought another time

i. Defense: v. 1 stresses הוא פסח הוא: it is consistent

1. Only: on יד, when if brought לשם אחרים is it invalid; if toher brought לשמו is it invalid – not other times

III. Story of ר' שמלאי and ר' יוחנן, incidentally clarifying a point in our משנה

a. ר' שמלאי's demand: to study יוחסין ספר יוחנן, ספר יוחסין refusal and grudging agreement (vv. 2-3)

b. Incidental clarification: of distinction between לשמו ושלא לשמו (פסול) and לשמו ושלא לאוכליו (כשר):

i. לשמו applies to body of קרבן, the "problem" cannot be isolated, applies to all 4 עבודות and applies to צבור וקרבת צבור

1. application to body of קרבן: non-isolationability of problem

IV. (ר' מאיר) – ברייתא (אחרים) – if מולים come first, valid; if ערלים come first, invalid

a. 1st possibility: like רבא, (see note); שחיטה exists at 1 moment

i. Therefore (ר"מ): only 1 intent can count (רבנן disagree and allow for a duration)

ii. דבה: perhaps שחיטה has a duration, intended both but didn't say מולים until afterwards

1. ר"מ: no need for intent and explication to jibe (פיו ולבו שווין)

2. דבנן: must jibe → when he intended both, we associate that with his words

a) Challenge: ר"מ holds that פיו ולבו שווין (from תרומה/מעשר etc.)

b) 1st case (valid) where he intended מולים at 1st סימן and both (מולין וערלים) at 2nd סימן

i. 2nd case (invalid): where he intended ערלים at 1st סימן and מולים at 2nd – 1st סימן had not proper eaters

1. ר"מ: allows for invalidity in ½ a מתיר; רבנן do not (אין מפגלין בחצי מתיר)